Р Е Ш Е Н И Е
№ 4217

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 16 състав,** в публично заседание на 28.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **3298** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 9б и чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на П. Г. Е., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л., чрез упълномощения адвокат С. А. срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 16-07-00-0063/19.10.2012г. на началник отдел Местни данъци и такси (МДТ) - Студентска към ДПАМДТ/СО, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община.

Жалбоподателят оспорва АУЗД като неправилен и незаконосъобразен, в частта, в която е определен данък върху недвижими имоти за 2008г., 2009г. и 2010г. за недвижим имот, собственост на дружеството с пл. № 3531 от кв. 73 по плана на [населено място], район Студентски с площ 1 360 кв.м. Излага съображения за нарушение на материалния закон. Подробно релевира основания за всяка една от процесните години. Направено е искане съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В проведените по делото съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адвокат А., който поддържа жалбата по изложените в нея мотиви. Допълва, че от страна на СО е извършено неправилно изчисляване на данъка, излагайки своите съображения за посоченото твърдение. Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ в Столична община (ПАМДТ СО) се представлява от процесуален представител – адвокат П., който прави искане съдът да отхвърли жалбата като неоснователна. Счита, че соченото в жалбата правно основание за определяне на данък върху недвижимите имоти, а именно чл. 19 от ЗМДТ, в конкретния случай, е неприложим, тъй като става въпрос за притежаван от предприятие-търговец недвижим имот и приложимите норми за определяне на задължението са чл. 21 и и чл. 22, в редакциите им за ревизирания период. Уточнява, че с оглед настъпилото изменение от 01.01.2011г., за определяне на данъка се прави сравнение между данъчна оценка и отчетна стойност, съответно се определя върху по-високата от двете. За всички години размерът на данъка е определен по чл. 15 от Наредбата за определяне на местните данъци. Приема за неоснователни възраженията, че имотът не попада в урбанизирана територия, респективно в строителните граници на район Студентски. Претендира разноски.

Административен съд София-град, Първо отделение, 16 състав, след като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С жалба № 160700/0070/14.11.2012г. жалбоподателят е оспорил по административен ред АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г. на отдел МДТ Студентска, с който са определени задължения на стойност, изложени както следва: за 2008г. – 4 783,43 лв. ведно със съответните лихви, за 2009г. – 7 496,54 лв. ведно със съответните лихви и за 2010г. – 6 889,76 лв. ведно със съответните лихви. Установените задължения за 2011г. и 2012г. не са оспорени от жалбоподателя. В мотивите на оспорения акт е посочено, че за процесния имот юридическото лице е подало декларация по чл. 14 от ЗМДТ за придобиване на недвижим имот, находящ се в [населено място], район Студентски, ПИ с пл. № 3531, кв. 73, целият с площ от 1 360 кв.м. В АУЗД е констатирано, че имотът е придобит на 20.05.2008г. с нотариален акт (НА) № 183, том II, рег. № 12676, дело № 353/2008г. За същия имот е открита данъчна партида 7223F29910. Отбелязано е, че П. Г. Е. е собственик на 1/1 идеална част, както и че върху имота няма учредено вещно право на ползване. В оспорения акт е записано, че след извършена проверка е установено, че за периода 2008-2012г. няма подавана коригираща дакларация по реда на чл. 14 и чл. 17, ал. 1 ЗМДТ. Направено е уточнение, че дължимата сума за 2008г. е за периода от 01.06.2008г. до 31.12.2008г.

По делото е представена подадената от П. Г. Е. декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 06.03.2012г., с която дружеството е декларирало придобиването на право на собственост върху недвижим имот, представляващ поземлен имот с пл. № 3531, находящ се в кв. 73 по застроителния и регулационен план на район Студентски град, придобит чрез покупка с нотариален акт №183/20.05.2008г. В декларацията имотът е деклариран като находящ се в строителните граници, УПИ, парцел в строителните граници на населеното място, предназначен съгласно ЗРП за жилищно строителство. Имотът е с площ от 1360 кв. м., незастроен, с отчетна стойност от 3 000 000 лева. Към декларацията е приложено извлечение от сметка 201, с отразена вписаната в декларацията отчетна стойност на имота. Представена е скица на имота и копие от нотариалния акт. Видно от описанието на имота по нотариален акт, същият попада в УПИ I за озеленяване и УПИ II за жилищно строителство в кв.73 по плана на [населено място], район Студентски.

По делото е представена и оценка за пазарната стойност на имота, видно от

която същият е оценен на 518 000 лева. Не е подадена декларация за промяна на стойността на имота, съгласно чл. 14, ал. 3 от ЗМДТ.

Във връзка с дадените задължителни указания от настоящия състав на 02.10.2013г. като доказателство по делото е прието копие от писмо (л.141) по поставените въпроси, изготвено от отдел МДТ Студентска. От него се установява, че общия размер на задължението за ДНИ, предмет на установяване с АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г., съдържа следния период: 01.06.2008г.-31.12.2012г. Като доказателство по делото е прието и копие от писмо на арх. В. – главен архитект на Район Студентски с рег. индекс № 0700-622/1/31.10.2013г., от което е видно, че процесният поземлен имот попада в обхвата на ПУП-ЗРП на местност Студентски град.

Оспореният АУЗД е връчен на дружеството-жалбоподател на 31.10.2012г. и оспорен по административен ред с жалба вх. № 160700/0070/14.11.2012г. Срокът за произнасяне от горестоящия административен орган по чл. 144, ал. 2, във връзка с чл. 155, ал. 1 ДОПК изтича на 21.01.2013г. В този срок не е постановено решение, поради което жалбоподателят е оспорил мълчаливо потвърдения акт по съдебен ред. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган с вх. № МДТ-2600-63/04.02.2013г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град, в настоящия състав, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на АУЗД, след изчерпване на задължителния административен ред за неговото оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК, приложим на основание чл. 4, ал. 1 ЗМДТ във връзка с чл. 9б от ЗМДТ и в срока по чл. 156, ал. 5 ДОПК и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144, ал. 1 от ДОПК и чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, съдебният контрол за законосъобразност на актовете по чл.107, ал. 3 от ДОПК, обхваща проверка за компетентност на органа - издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон при издаването им. Оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал.1 от ЗМДТ – служител в общинската администрация, заемащ длъжността началник отдел МДТ Студентска, който по силата на чл. 4, ал. 3 ЗМДТ, вр. чл. чл.107, ал. 3 от ДОПК разполага с правомощие да издава актове за установяване на задължения по декларация относно местните данъци.

При издаването на АУЗД № 16-07-00-0063/19.10.2012г. е спазена предписаната от закона писмена форма, като са изложени мотиви, които позволяват на съда да извърши проверка относно спазването на материалния закон.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на определените задължения за ДНИ за процесните 2008г., 2009г. и 2010г.

Нормата на чл. 10 от ЗМДТ, в приложимата й редакция предвижда, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Изключени от облагане с данък недвижими имоти са следните недвижими имоти:

поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, както поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост (чл.10, ал. 2 от ЗМДТ); земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия й терен (чл. 10, ал. 3) и недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лева включително (чл. 10, ал. 4, отм. с ДВ бр. 98/2010г. в сила от 01.01.2011г.).

Данъчнозадължените лица за ДНИ са определени в нормата на чл. 11 от ЗМДТ. Съгласно ал. 1 на цитираната норма данъкът се дължи от собственика на имота. Нормата на чл. 13 от ЗМДТ предвижда, че данъкът се дължи независимо дали имотът се ползва или не.

По силата на чл. 19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи. Съгласно чл. 21 от ЗМДТ (в приложимата за процесните 2008г., 2009г. и 2010г. ред. ДВ бр.109/2001г.) данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, какъвто е и процесният имот е отчетната им стойност.

В разглеждания случай от представения по делото нотариален акт се установява, че П. Г. Е. е собственик на поземлен недвижим имот, находящ се в [населено място], район Студентски, с пл. № 3531, кв. 73, целият с площ от 1 360 кв.м. и като такъв е задължено лице по смисъла на чл. 11, ал.1 от ЗМДТ за данък недвижими имоти.

Съдът намира, че по силата на чл. 10, ал.1 от ЗМДТ предназначението на поземлените имоти е от значение за облагането им с ДНИ единствено в случаите, когато същите са извън строителните граници на населените места и селищните образования. В този случай облагането се предвижда за поземлените имоти, които имат предназначението по чл. 8, ал. 1 от ЗУТ съгласно Подробния устройствен план /ПУП/.

За поземлените имоти в строителните граници на населените места законът предвижда облагане, независимо от конкретното им предназначение по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУТ съгласно чл. 10, ал. 1, пр. 1 от ЗМДТ. Процесният имот безспорно се намира в строителните граници на [населено място], поради което местният данък е дължим.

По делото не са ангажирани доказателства които да водят до извод, че са налице предпоставките на чл. 24 от ЗМДТ за освобождаване от ДНИ. П. Г. Е. е декларирало с данъчна декларация № [ЕГН] от 06.03.2012г. имота с отчетна стойност в размер на 3 000 000 лв. На следващо място, следва да се посочи, че за процесния период ДНИ е изчислен на база на отчетната стойност на имота, посочена в декларация по чл. 14 от ЗМДТ, на основание чл. 19, ал. 1 и чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ. Т.е данъчната администрация е установила правилно размера на данъка, дължим от жалбоподателя върху декларираната от него по-голяма отчетна стойност. ДНИ е изчислен по отчетната стойност по промил, определен от ЗМДТ, който и за трите процесни години е 1,875%о.

За изчерпателност на мотивите си, настоящият състав следва да посочи, че представеното решение на Народното събрание (обн. ДВ бр. 41/02.06.2009г.) по доклада на Временната анкетна комисия за установяване на актове и действия, с които е уредена собствеността и начинът на ползване на имоти в Студентски [населено място], с което е наложен мораториум върху всички сделки на разпореждане с незастроени имоти на територията на м. Студентски град – С. до изясняване на собствеността им е ирелевантно към спора. С това решение мораториум върху

строителството не е наложен и не е забранено извършване на строителни дейности, както твърди жалбоподателя. Още веднъж следва да се посочи, че съгласно изричната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ с данък се облагат всички поземлени имоти в строителните граници на населените места. Строителната граница е тази, която е определена с общ или подробен устройствен план и която разграничава урбанизираната територия на селището от неговото землище. ЗМДТ не съдържа легална дефиниция на понятието „строителна граница“, но същото може да бъде извлечено от разпоредбите на ЗУТ - § 5, т. 6 от ДР на ЗУТ. В тази връзка, наложеният мораториум за сключване на сделки с незастроени имоти, по никакъв начин не препятства жалбоподателя да ползва имота си и още повече – на това основание не може да се направи извод, че процесният имот попада извън строителните граници.

С оглед на изложеното съдът намира, че процесният поземлен имот подлежи на облагане с местен данък недвижими имоти съгласно чл. 10, ал. 1 ЗМДТ и не са налице предвидените от закона условия, които да изключват облагането му, респективно които да освобождават собственика от заплащане на данъка съгласно чл. 24 от ЗМДТ. Установеният в АУЗД размер на данъка съответства на чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци, приета с решение №83/28-02.2008г. на СОС и е изчислен въз основа на отчетната стойност на имота съгласно чл. 21 от ЗМДТ.

По изложените съображения се налага краен извод за законосъобразност на оспорения АУЗД според критериите на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, като издаден от компетентен орган, при спазване на установената от закона форма, в съответствие с процесуалния и материалния закон. Поради това жалбата на П. Г. Е. следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на ответника следва да се присъдят сторените разноски, представляващи изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 680 (шестстотин и осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г. Е., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л. срещу Акт за установяване на задължение по декларация № 16-07-00-0063/19.10.2012г. на началник отдел Местни данъци и такси Студентска към ДПАМДТ/СО, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община.

ОСЪЖДА П. Г. Е., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Я. К. Л. да заплати на Столична община с адрес [населено място], [улица] сумата от 680 (шестстотин и осемдесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република Б. в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК.

Административен съдия: